

vem »rodinou« a »příslušníci rodiny« jest rozuměti užší kruh příslušníků rodiny závislých hospodářsky na hlavě rodiny (nikoli rodinu ve smyslu § 40 obč. zák., viz rozh. 4950 sb. n. s.), jmenovitě osoby, o jichž výživu i o byt (§ 672 obč. zák.) jest hlava rodiny povinna pečovati podle kona, jako jsou děti manželské, pokud se nemohou samy živiti, a ro jsou-li v nouzi na hlavu rodiny odkázáni (§ 154 obč. zák.). V tom si zjistil soud první stolice, že žalobkyně (19letá), ač byla prohlášena tilou, bydlela s matkou v jejím bytě a byla jí živena až do jejího ování se z vlasti, poněvadž měla jen nepatrné jmění a skorem vlastní příjmy a že též matka nájemnice Františka Z-ová žila s ní v lečné domácnosti a že po jejím odstěhování se připadla péče o a byt babičky na žalobkyni, jež zůstala v bytě. Z toho jasno, že kutka jako hlava rodiny se starala o výživu své matky i dcery, k obě s ní žily ve vypovězeném nyní bytě ve společné domácnosti. Tedy žalobkyně i její babička s exekutkou rodinu po rozumu ustan § 6 (2) zák. o ochr. náj. až do jejího odchodu a byly příslušnicen domácnosti. Zákon v § 6 (2) chrání rodinu, by nezůstala odchodem hlavy bez přístřeší (rozh. 4950 sb. n. s.), při čemž nerozeznává, zda nájemník úmysl přivést rodinu do nesnáze, zda ji chtěl připravit o b, čili nic. Při tom jest lhostejno, že žalobkyně byla v den odstěhování s matky již zletilá, že byla vyučenou modistkou, jakož i že u ní bydlí její snoubenec, s nímž hodlá uzavřít manželství, jakož i že dostala od matky výbavou obuv a zařízení bytu v ceně 8.000 Kč a jí tím umožněno samostatně se živiti, neboť zákon v té příčině výjimky nečiní. Jest proto pod slova »opuštění společné domácnosti« podřaditi i dobrovolný trvalý odchod hlavy rodiny, který se stal následkem uzavření sňatku a povinného tím přestěhování se hlavy rodiny do domácnosti nového manžela, jako v souzeném případě. V tom, že žalobkyně, ač jak první soud zjistil, nerada viděla, že se matka stěhuje do Ameriky, nebránila jí v odjezdu a ji na dráhu doprovodila, nelze ještě spatřovati souhlas a srozumění žalobkyně s matčíným odchodem z bytu; vždyť neměla možnost brániti matce ve sňatku a v následování manžela do ciziny a nebyla k tomu po zákonu ani oprávněna. Doprovod matky při odjezdu na nádraží byl aktem povinné dětské oddanosti dcery k matce, který významu opuštění rodiny její hlavou nikterak nemění a neseslabuje. Otázka, zda se žalobkyně a její babička mohly zároveň s hlavou rodiny vystěhovati do zámorí, čili nic, jest nerozhodná, rovněž tak lhostejný jest důvod, proč se žalobkyně z bytu nevystěhovala současně s exekutkou (chtěla si prý v bytě tom sama založiti domácnost s Josefem V-em, jenž u ní bydlí), neboť zákon v té příčině nerozeznává a výjimky nestanoví.

Čís. 10946.

Rozvrhové usnesení, určující náhradní nárok podle § 222, čtvrtý odstavec, ex. ř., není exekučním titulem, na jehož základě by mohl věřitel vésti přímo exekuci na nemovitost zatíženou náhradním nárokem. Ne-

byla-li původní pohledávka vykonatelnou, není vykonatelným ani náhradní nárok.

(Rozh. ze dne 3. září 1931, R II 195/31.)

Na základě rozvrhového usnesení, určujícího náhradní nárok podle čtvrtý odstavec, ex. ř. navrhl vymáhající věřitel exekuci na nemovitost zatíženou náhradním nárokem. Soud první stolice exekuci zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Usnesení prvního soudu, že tu vůbec není exekučního titulu podle ex. ř., nelze s tím souhlasiti, protože podle § 1 čís. 1 ex. ř. usnesení civilních soudů jsou exekučními tituly. Není důvodu, by rozvrhové usnesení, určujícímu náhradní nárok podle § 222 čtvrtý odstavec číselního řádu byla odepřena moc exekučního titulu a by věřiteli bylo o, by si pro pohledávku, exekučně vtělenou, vymohl exekuční titul žalobou, jak míní soud první stolice.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že rozvrhové usnesení určující náhradní nárok podle § 222 čtvrtý odstavec ex. ř. jest exekučním titulem, na jehož základě by mohl věřitel vésti přímo exekuci na nemovitost zatíženou náhradním nárokem. Nejvyšší soud vyložil již v rozhodnutích čís. 4349 a 7564, že toto usnesení slouží jen k provedení knihovního pořádku. V rozhodnutí čís. 7564 bylo vyloženo, že věřitel, pro něhož byl určen náhradní nárok, jest jaksi postupníkem ze zákona původního věřitele a že tedy nemůže nabýti více práv než měl původní věřitel. Pohledávka původního věřitele, jímž byla Městská spořitelna v B., jak ze spisů vyplývá a jak sám vymáhající věřitel v rekursu připouští, vykonatelná nebyla a nelze proto ani náhradní nárok za vykonatelný uznati. (Viz Hora, Soustava exekučního práva, str. 196.)

Čís. 10947.

Dávka z majetku a z přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

K tomu, by mohla býti dávka z majetku a z přírůstku na majetku přikázána v přednostním pořadí, musí býti z přihlášky a z jejích dokladů zřejmo, že jsou splněny předpoklady stanovené v § 62 zák. pro přednostní pořadí. Doklady o tom náleží předložit orgánu, jenž dávku požaduje.

O výši dávky, o jejím trvání soudy nerozhodují, ale jsou povolány rozhodovati o jejím přednostním pořadí.

(Rozh. ze dne 3. září 1931, R II 224/31.)